

Η Ε' ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ

ΤΡΙΩΔΙΟΝ

9

ΥΜΝΟΛΟΓΙΚΑ ΤΕΥΧΗ ΓΙΑ ΤΟ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΜΑ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΥ ΙΔΡΥΜΑΤΟΣ
ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΩΝ & ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΕΦΑΡΜΟΓΩΝ
ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΚΑΣΣΑΝΔΡΕΙΑΣ

«ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗΣ ΜΑΡΚΟΣ»

Τ.Θ. 60060 570 01 ΘΕΡΜΗ – ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΤΗΛ. 2310-462.744 ΦΑΞ: 463.455

Ἐπιμελητής ὕλης:

Πρωτοπρ. Κωνσταντῖνος Πλευράκης 2022

ΜΝΗΜΗ

ΤΗΣ ΟΣΙΑΣ ΜΗΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΜΑΡΙΑΣ ΤΗΣ ΑΙΓΥΠΤΙΑΣ

Ἐζήσε στά χρόνια τοῦ Ἰουστινιανοῦ, 527-565

Ἡ παλαιά Κυριακή τοῦ ἄσπλαγγου πλούσιου
καί τοῦ φτωχοῦ Λαζάρου

Ἡ μνήμη τῆς Ὁσίας Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας
ἐορτάζεται καί τήν 1^η τοῦ μηνός Ἀπριλίου

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Στιχηρά

α. Τά ἕξη ἀναστάσιμα τοῦ ἡχου τῆς ἐβδομάδος

β. Τά τέσσερα ἐπόμενα τοῦ Τριωδίου.

Ἦχος πλ. β'. Ὅλην ἀποδέμενοι.

Ἀπό φυλακῆς πρωΐας μέχρι νυκτός

ἀπό φυλακῆς πρωΐας

ἐλπισάτω Ἰσραήλ ἐπί τόν Κύριον.

7.

Σέ μέν διεκώλυε

τῆς τῶν σεπτῶν ἐποπτείας
 μολυσμῶν τό πρότερον
 τό ἐπισυρόμενον μιαντήριον·
 ἡ δέ Σὴ αἴσθησις
 καί τῶν Σοί, θεόφρον,
 πεπραγμένων ἡ συνείδησις
 τήν πρός τά κρείττονα
 σοί ἐπιστροφήν ἐνειργάσατο.
 Εἰκόνι γάρ προσβλέψασα
 τῆς εὐλογημένης Θεόπαιδος
 πάντων καταγνοῦσα
 πταισμάτων Σου, πανεύφημε, τῶν πρίν,
 ἐν παρρησίᾳ τό τίμιον
 ξύλον προσεκύνησας.

8.

Ὅτι παρά τῷ Κυρίῳ τό ἔλεος,
 καί πολλή παρ' Αὐτῷ λύτρωσις,
 καί Αὐτός λυτρώσεται τόν Ἰσραήλ
 ἐκ πασῶν τῶν ἀνομιῶν Αὐτοῦ.

Σέ μέν διεκώλυε ...

9.

Αἰνεῖτε τόν Κύριον, πάντα τά ἔθνη,
 ἐπαινέσατε Αὐτόν, πάντες οἱ λαοί.

Τόπους προσκυνήσασα
 περιχαρῶς τοὺς ἁγίους
 ἀρετῆς ἐφόδιον
 σωτηριωδέστατον ἔνθεν εἴληφας·
 καί φαιδρῶς ἔδραμες τήν καλήν πορείαν
 καί τό ρεῖθρον ἐκπεράσασα

τό Ἰορδάνειον
 τό τοῦ Βαπτιστοῦ ἐνδιαίτημα
 προθύμως κατεσκήνωσας
 καί τήν τῶν παθῶν ἀγριότητα
 διά πολιτείας
 ἡμέρωσας, λεπτύνασα σαρκός
 ἐν παρρησίᾳ, ἀείμνηστε
 μήτηρ, τά οἰδήματα.

10.

Ὅτι ἐκραταιώθη τό ἔλεος Αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς
 καί ἡ ἀλήθεια τοῦ Κυρίου μένει
 εἰς τόν αἰῶνα.

Ὁ σκοπός τῆς μοναχικῆς ζωῆς

Ἐρημον οἰκήσασα,
 τῶν σῶν παθῶν τάς εἰκόνας
 ἐκ ψυχῆς ἀπήλειψας,
 τό θεοειδέστατον ἐξεικόνισμα
 ἐν ψυχῇ γράψασα ἀρετῶν ιδέαις
 καί τοσοῦτον ὑπερέλαμψας,
 ὡς καί τοῖς ὕδασι
 κούφως ἐπιβαίνειν, μακάριε,
 καί γῆθεν ὑπεραίρεσθαι
 ἐν ταῖς πρός Θεόν σου ἐντεύξεσιν·
 καί νῦν παρρησία,
 πανένδοξε Μαρία, τῷ Χριστῷ
 παρισταμένη, δυσώπησον
 ὑπέρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος δ΄.

Ὅλη ἡ ζωή τοῦ Χριστιανοῦ εἶναι μιᾶ πάλη

μέ τό Διάβολο. Ὁ ἐχθρός ἐργάζεται κάθε μηχανή γιά νά παραπλανήσῃ τόν ἄνθρωπο. Ὁ Χριστός ἦλθε γιά νά λύσῃ τά ἔργα τοῦ Διαβόλου. Μή λησμονοῦμε τούς πειρασμούς τοῦ Ἰησοῦ στήν ἔρημο ἀμέσως μετά τή Βάπτισή Του.

Ὁ δρόμος τῆς μοναχικῆς ζωῆς εἶναι μιά ισόβια πάλη μέ τίς ἀόρατες ἐχθρικές δυνάμεις. Τό παντοδύναμο ὄπλο τοῦ Σταυροῦ.

Εθαυματουργήσε, Χριστέ,
τοῦ Σταυροῦ Σου ἡ δύναμις,
ὅτι καί ἡ πρώτην πόρνη
ἀσκητικόν ἀγῶνα ἠγωνίσαστο·
ὄθεν καί τό ἀσθενές ἀπορριψαμμένη
γενναίως ἀντέστη κατά τοῦ διαβόλου·
διό καί τό βραβεῖον
τῆς νίκης κομισαμένη
πρεσβεύει ὑπέρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καί νῦν.

Τό ἀ΄ δεστοκίον τοῦ ἤχου τῆς ἐβδομάδος.

Εἴσοδος. Φῶς Ἰλαρόν.

Ἐκτενής Πληρωτικά.

Ἀπόστιχα.

Τά ἀναστάσιμα τοῦ τυχόντος ἤχου.

Δοξαστικόν. Ἦχος β΄.

Οἱ καρποὶ τῆς μετανοίας

Τά τῆς ψυχῆς θηρεύματα
καί τά πάθη τῆς σαρκός

τῷ ξίφει τῆς ἐγκρατείας ἔτεμες·
 τὰ τῆς ἐννοίας ἐγκλήματα
 τῇ σιγῇ τῆς ἀσκήσεως ἀπέπνιξας
 καί ρείθροις τῶν δακρύων σου
 τὴν ἔρημον ἄπασαν κατήρδευσας
 καί ἐβλάστησας ἡμῖν
 τῆς μετανοίας καρπούς·
 διό σοῦ τὴν μνήμην, Ὅσια, ἐορτάζομεν.

Καί νῦν.

Ω θαύματος καινοῦ
 πάντων τῶν πάλαι θαυμάτων!
 τίς γάρ ἔγνω Μητέρα
 ἄνευ ἀνδρός τετοκυῖαν
 καί ἐν ἀγκάλαις φέρουσαν
 τὸν ἄπασαν τὴν κτίσιν περιέχοντα;
 Θεοῦ ἐστι βουλή τό κυηθέν·
 Ὅν ὡς βρέφος, πάναγνε,
 Σαῖς ὠλέναις βαστάσασα
 καί μητρικὴν παρρησίαν
 πρὸς Αὐτόν κεκτημένη
 μή παύση δυσωποῦσα
 ὑπὲρ τῶν Σέ τιμώντων
 τοῦ οἰκτειρῆσαι
 καί σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.
 «*Νῦν ἀπολύεις...*»

Ἀπολυτίκια

α. Τό ἀναστάσιμον τοῦ ἤχου

Δόξα. Τῆς Ὁσίας. Ἦχος πλ. δ΄.

Ἡ ζωὴ τοῦ Χριστιανοῦ.

Ἐν σοί, Μῆτερ, ἀκριβῶς
 διεσώθη τό κατ' εἰκόνα·
 λαβοῦσα γάρ τόν Σταυρόν,
 ἠκολούθησας τῷ Χριστῷ
 καί πράπτουσα ἐδίδασκες
 ὑπερορᾶν μὲν σαρκός, παρέρχεται γάρ·
 ἐπιμελεῖσθαι δέ ψυχῆς,
 πράγματος ἀθανάτου·
 διό καί μετὰ ἀγγέλων συναγάλλεται
 Ὁσία Μαρία, τό πνεῦμα σου.

Καί νῦν. Θεοτοκίον.

Ὁ δι' ἡμᾶς γεννηθεῖς ἐκ Παρθένου
 καί σταύρωσιν ὑπομείνας ἀγαθέ·
 ὁ θανάτῳ τόν θάνατον σκυλεύσας
 καί ἔγερσιν δεῖξας ὡς Θεός,
 μή παρίδῃς οὓς ἔπλασας τῇ χειρὶ Σου,
 δεῖξον τήν φιλανθρωπίαν Σου Ἐλεῆμον·
 δέξαι τήν τεκοῦσάν Σε Θεοτόκον,
 πρεσβεύουσαν ὑπέρ ἡμῶν·
 καί σῶσον Σωτήρ ἡμῶν,
 λαόν ἀπεγνωσμένον.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Ἐξάψαλμος. Εἰρηνικά. Θεός Κύριος ...
Ἀπολυτίκια (Ὅπως στόν Ἑσπερινό.)

Τά ἀναστάσιμα Καθίσματα τοῦ ἤχου τῆς
ἐβδομάδος ἀπό τήν Ὀκτώηχο.

Υπακοή, Ἀναβαθμοί,

*Προκείμενον τοῦ ἤχου.
Ἡ τάξις τοῦ ἑωθινοῦ Εὐαγγελίου.
Ἀνάστασιν Χριστοῦ...
Ὁ Ν' Ψαλμός.
Τῆς μετανοίας ἀνοιξόν μοι...
Τῆς σωτηρίας εὐδυνόν μοι... κλπ
Σῶσον ὁ Θεός τόν λαόν σου.
Οἱ κανόνες.*

*Ἀπό γ' ὠδῆς
Κοντάκιον τῆς Ὁσίας*

Ἦχος γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Ἡ πορνείαις πρότερον
μεμεστωμένη παντοίαις
Χριστοῦ νύμφη σήμερον
τῇ μετανοίᾳ ἐδείχθη
Ἄγγέλων,
τὴν πολιτείαν ἐπιποδοῦσα
δαίμονας,
Σταυροῦ τῷ ὄπλῳ καταπατοῦσα
Βασιλείας Οὐρανοῦ φανεῖσα νύμφη,
Μαρία πάνσεμνε.

Ὅλοι μαζί ἐπαναλαμβάνομε:

**Βασιλείας Οὐρανοῦ φανεῖσα νύμφη,
Μαρία πάνσεμνε.**

Οἶκος. Τῇ Γαλιλαίᾳ τῶν ἐθνῶν.

Τὴν ἀμνάδα Χριστοῦ καί θυγατέρα
ἄσμασιν εὐφημοῦμέν σε νῦν,
Μαρία παναοίδιμε.
Τῶν Αἰγυπτίων ἀναφανεῖσα θρέμμα,

τήν πλάνην δέ τούτων πᾶσαν φυγοῦσα
καί καλῶς προσενεχθεῖσα
τῇ Ἐκκλησίᾳ βλάστημα τίμιον,
δι' ἐγκρατείας καί δεήσεως ἀσκήσασα
ὑπέρ μέτρον τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως
διό καί ὑψώθης ἐν Χριστῷ
διά βίου καί πράξεως
Βασιλείας Οὐρανοῦ φανεῖσα νύμφη,
Μαρία πάνσεμνε.

Ὅλοι μαζί ἐπαναλαμβάνομε:

**Βασιλείας Οὐρανοῦ φανεῖσα νύμφη,
Μαρία πάνσεμνε.**

Κάθισμα τῆς Ὁσίας.

Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καί Λόγον.

Τά σκιρτήματα πάντα τά τῆς σαρκός
χαλινώσασα πόνοις ἀσκητικοῖς
ἀνδρεῖον ἀνέδειξας
τῆς ψυχῆς σου τό φρόνημα
τόν γάρ Σταυρόν ποδοῦσα
Κυρίου θεάσασθαι
ἱερῶς, αἰοῖδιμε, τῷ κόσμῳ ἐσταύρωσαι
ὄθεν καί πρός ζῆλον
ἀγγελικῆς πολιτείας
προθύμως διήγειρας
σευατήν, παμμακάριστε·
διὰ τοῦτο γεραίρομεν
τήν μνήμην Σου, Μαρία, πιστῶς
τῶν πταισμάτων ἄφεσιν αἰτούμενοι
δωρηθῆναι πλουσίως

ἡμῖν ταῖς πρεσβεΐαις σου.

Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Εἰς ἰλύν ἐνεπάγην ἁμαρτιῶν
καί οὐκ ἔστιν ὑπόστασις ἐν ἐμοί·
δεινῶς γάρ κατεπόντισε
καταιγίς τῶν πταισμάτων με·
ἀλλ' ἡ τεκοῦσα Λόγον,
τόν μόνον φιλάνθρωπον,
ἐπ' ἐμέ ἐπίβλεψον,
Παρθένε, καί ῥῦσαί με
πάσης ἁμαρτίας καί παθῶν ψυχοφθόρων
καί πάσης κακώσεως
τοῦ δεινοῦ πολεμήτορος,
ἵνα ψάλλω γηθόμενος·
πρέσβευε τῷ Σῶ Υἱῷ καί Θεῷ
τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι
τοῖς καταφεύγουσι πίστει
τῇ σκέπη Σου, Ἄχραντε.

Μετά τήν στί ὠδήν

**Τό ἀναστάσιμον Κοντάκιον καί οἶκος
τοῦ τυχόντος ἤχου ἀπό τήν Ὀκτώηχο.**

Τό Συναξάριον

α) Τοῦ Μηναίου

Εἶτα τό παρόν:

Τῇ αὐτῇ ἡμέρα,
Κυριακῇ πέμπτη τῶν Νηστειῶν,
διετάχθημεν μνήμην ποιεῖσθαι
τῆς ὁσίας Μητρός ἡμῶν
Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας.

*Ἀπῆρε πνεῦμα, σὰρξ ἀπερρῦη πάλοι.
Τόν ὄστινον, γῆ, κρύπτε νεκρόν Μαρίας.*

Ταῖς αὐτῆς πρεσβείαις, ὁ Θεός,
ἐλέησον καί σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Καταβασίαι.

Ὦδὴ α΄. Ἦχος δ΄.

Ἄνοιξω τό στόμα μου
καί πληρωθήσεται Πνεύματος·
καί λόγον ἐρεύξομαι τῇ Βασιλίδι Μητρί·
καί ὀφθήσομαι φαιδρῶς πανηγυρίζων·
καί ἄσω γηθόμενος ταύτης τά θαύματα.

Ὦδὴ γ΄.

Τούς Σούς ὑμνολόγους, Θεοτόκε,
ὡς ζῶσα καί ἄφθονος Πηγῆ,
διάσον συγκροτήσαντας
πνευματικόν στερέωσον
καί ἐν τῇ θείᾳ δόξῃ Σου
στεφάνων δόξης ἀξίωσον.

Ὦδὴ δ΄.

Τήν ἀνεξιχνίαστον θείαν βουλήν
τῆς ἐκ τῆς Παρθένου σαρκώσεως
Σοῦ τοῦ ὑψίστου ὁ Προφήτης Ἀββακούμ.
κατανοῶν ἐκραύγαζε·
Δόξα τῇ δυνάμει Σου, Κύριε.

Ὦδὴ ε΄.

Ἐξέστη τά σύμπαντα
ἐπί τῇ θείᾳ δόξῃ Σου,
Σύ γάρ, Ἀπειρόγαμε Παρθένε,
ἔσχες ἐν μήτρᾳ τόν ἐπί πάντων Θεόν

καί τέτοκας ἄχρονον Υἱόν
 πᾶσι τοῖς ὕμνοῦσι Σε
 σωτηρίαν βραβεύοντα.

Ὡδή στ΄.

Τήν θείαν ταύτην καί πάντιμον
 τελοῦντες ἐορτήν οἱ θεόφρονες
 τῆς Θεομήτορος
 δεῦτε τάς χεῖρας κροτήσωμεν
 τόν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα Θεόν δοξάζοντες.

Ὡδή ζ΄.

Οὐκ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει οἱ θεόφρονες
 παρά τόν Κτίσαντα, ἀλλά πυρός ἀπειλήν
 ἀνδρείως πατήσαντες
 χαίροντες ἔψαλλον.
 Ὑπερύμνητε, ὁ τῶν πατέρων Κύριος
 καί Θεός εὐλογητός εἶ.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν
 καί προσκυνοῦμεν τόν Κύριον.

Ὡδή η΄.

Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ
 ὁ τόκος τῆς Θεοτόκου διεσώσατο
 τότε μέν τυπούμενος, νῦν δέ ἐνεργούμενος·
 τήν οἰκουμένην ἅπασαν
 ἀγείρει ψάλλουσιν·
 Τόν Κύριον ὑμνεῖτε τά ἔργα,
 καί ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τούς αἰῶνας.

Ὡδή θ΄.

Ἄπας γηγενῆς
 σκιρτάτω τῷ πνεύματι

λαμπαδουχούμενος.
 Πανηγυριζέτω δέ
 αὐλῶν Νόων φύσις γεραίρουσα
 τὴν ἱεράν πανήγυριν τῆς Θεομήτορος
 καὶ βοάτω, χαίροις παμμακάριστε
 Θεοτόκε, Ἄγνή, Ἄειπάρθενε.

Μικρά Συναπτή καὶ ΙΑ' εὐχή Αἰῶν

Ἐξαποστειλάρια

α. Τό ἀναστάσιμον

β. Τῆς Ὁσίας.

Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἄστροις.

Υπόδειγμα μετανοίας
 σέ ἔχοντες, πανοσία
 Μαρία, Χριστόν δυσώπει
 τοῦτο ἡμῖν δωρηθῆναι,
 ὅπως ἐν πίστει καὶ πόθῳ
 Σέ ἄσμασιν εὐφημῶμεν.

Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Ο γλυκασμὸς τῶν Ἀγγέλων,
 τῶν θλιβομένων ἢ χαρά
 Χριστιανῶν ἢ προστάτις,
 Παρθένε Μήτηρ Κυρίου
 ἀντιλαβοῦ μου καὶ ῥυσαί
 τῶν αἰωνίων βασάνων.

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΙΝΟΥΣ

Στιχηρά

*α. Τά τέσσερα Ἀναστάσιμα τοῦ ἡχοῦ
 τῆς ἐβδομάδος ἀπό τὴν Ὀκτώηχο.*

6. Τῆς Ὁσίας. Τά τέσσερα στιχηρά τοῦ Ἑσπερινοῦ.

Δόξα. Ἰδιόμελον. Ἦχος α΄.

(Βασιμμένο στήν παραβολή τοῦ πλουσίου καί τοῦ Λαζάρου Λουκ. 16,19-31)

Οὐκ ἔστιν ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ

βρω̅σις καί πόσις

ἀλλά δικαιοσύνη καί ἄσκησις

σύν ἁγιασμῶ·

Ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ

δέν εἶναι φαγοπότια,

ἀλλά σωτηρία καί ἄσκησις

καί ἁγιασμός!

ἄθεν οὐδέ πλούσιοι

εἰσελεύσονται ἐν αὐτῇ

ἀλλ' ὅσοι τοὺς θησαυροὺς αὐτῶν

ἐν χερσὶ πενήτων ἀποτίθενται.

Γι αὐτό

καί δέ θά μποῦνε σ' αὐτήν οἱ πλούσιοι,

ἀλλ' ὅσοι ἀποθησαυρίζουν τά πλούτη τους

στῶν πενήτων τά χέρια.

Ταῦτα καί Δαβὶδ ὁ προφῆτης

διδάσκει λέγων·

Αὐτά διδάσκει καί ὁ προφῆτης Δαβὶδ

ὅταν λέη·

Δίκαιος ἀνὴρ, ὁ ἐλεῶν ὅλην τὴν ἡμέραν,

ὁ καταπρυφῶν τοῦ Κυρίου

καί τῷ φωτί περιπατῶν,

ὅς οὐ μὴ προσκόψη·

Δίκαιος εἶναι ὁ ἄνθρωπος

πού ὅλημερίς κάνει ἐλεημοσύνες,

ἀπολαμβάνει τόν Κύριο
καί περιπατεῖ μέσα στό φῶς
καί δέν σκοτάφτει!

Ταῦτα δέ πάντα
πρός νουθεσίαν ἡμῶν γέγραπται:
ᾠδα δέ αὐτά γράφτηκαν,
γιά νά μᾶς νουθετήσουν!
ὅπως νηστεύοντες
χρηστότητα ποιήσωμεν
καί δώῃ ἡμῖν Κύριος
ἀντί τῶν ἐπιγείων τά ἐπουράνια.
Ὡστε νά νηστεψῶμε
καί νά κάμωμε τό καλό,
γιά νά μᾶς δώσῃ ὁ Κύριος
ἀντί τῶν ἐπιγείων τά ἐπουράνια!

Καί νῦν.

Ἵπερευλογημένη ὑπάρχεις ...»
Δοξολογία μεγάλη.
Σήμερον σωτηρία ...

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Ἐν σοί, Μῆτερ, ἀκριβῶς
διεσώθη τό κατ' εἰκόνα
λαβοῦσα γάρ τόν Σταυρόν,
ἠκολούθησας τῷ Χριστῷ
καί πράπτουσα ἐδίδασκες
ὑπερορᾶν μέν σαρκός, παρέρχεται γάρ·
ἐπιμελεῖσθαι δέ ψυχῆς,

πράγματος ἀθανάτου·
διό και μετά ἀγγέλων συναγάλλεται
Ἵσία Μαρία, τό πνεῦμα σου.

Κοντάκιον τῆς περιόδου

Προστασία
τῶν χριστιανῶν ἀκαταίσχυντε,
μεσιτεία πρὸς τόν Ποιητήν ἀμετάθετε,
μή παρίδης
ἀμαρτωλῶν δεήσεων φωνάς,
ἀλλά πρόφθασον ὡς ἀγαθή
εἰς τήν βοήθειαν ἡμῶν
τῶν πιστῶς κραυγαζόντων σοι·
τάχυνον εἰς πρεσβείαν
καί σπεῦσον εἰς ἰκεσίαν
ἤ προστατεύουσα αἰεί
Θεοτόκε τῶν τιμώντων σε.

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ

ΤΗΣ Ε΄ ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ

Η ΙΕΡΩΣΥΝΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

ΚΑΙ Η ΕΥΑΡΕΣΤΗ ΣΤΟ ΘΕΟ ΛΑΤΡΕΙΑ

Κατά τήν περίοδο τῆς Μεγ. Τεσσαρακοστῆς
στίς Λειτουργίες τῶν Κυριακῶν διαβάζονται
περικοπές ἀπό τήν Πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολή.
Ὁ λόγος τῆς τοποθετήσεως τῆς Πρὸς Ἑβραίους
ἐπιστολῆς σ' αὐτή τήν περίοδο, εἶναι τό θέμα
της.

Ἡ Πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολή εἶναι τό
εὐαγγελικό κήρυγμα τοῦ Ἀποστόλου Παύλου
πρὸς τοὺς Ἑβραίους. Οἱ Ἑβραῖοι γνώριζαν τήν
ἱστορία τους καί τίς ἐπεμβάσεις τοῦ Θεοῦ γιά

τήν ἀπελευθέρωση καί σωτηρία τους, καί ἦταν ὑπερήφανοι γιά τήν λατρεία, τήν ὁποίαν τελοῦσαν στό νάο τῶν Ἱεροσολύμων. Κύριο στοιχεῖο τῆς λατρείας αὐτῆς ἦταν ὁ Νόμος τοῦ Μωϋσέως. Ὁ Νόμος καθιέρωσε τήν ἱερατική τάξη τῆς λευϊτικῆς ἱερωσύνης καί ὄριζε τίς θυσίες, αἱματηρές καί ἀναίμακτες, πού ἔπρεπε νά προσφέρονται καθημερινά πρωΐ καί βράδυ.

Ὁ στόχος λοιπόν τῆς Πρός Ἑβραίους Ἐπιστολῆς εἶναι, νά ἐρμηνεύσει τή νομική Λατρεία τῶν θυσιῶν μέ τό φῶς τῆς πλήρους ἀποκαλύψεως τῆς Καινῆς Διαθήκης, μέ τή σταυρική θυσία τοῦ Χριστοῦ! Γι' αὐτό προβάλλει τόν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, ὡς Ἀρχιερέα, ἀνώτερο τῶν Ἀγγέλων, τοῦ Μωϋσῆ καί τοῦ Ἀαρών.

Ὁ Χριστός εἶναι συγχρόνως καί Ἱερεὺς καί σφάγιον πού θυσιάζεται, Θύτης καί Θύμα, καί προσφέρων καί προσφερόμενον.

Οἱ θυσίες τῆς Νομικῆς Λατρείας προετοίμαζαν τό λαό νά δεχτῆ τήν ὑπέρτατη θυσία τοῦ Χριστοῦ! Ὁ Χριστός, ὡς Ἀμνός τοῦ Θεοῦ καί ἐξίλαστήριον θύμα καί συγχρόνως ὡς ἀληθινός καί αἰώνιος Ἀρχιερεὺς κατά τήν τάξιν Μελχισεδέκ, ἐπέτυχε τήν ἐξιλέωση τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Μέ τήν Ἀνάληψή Του δέ στούς οὐρανοῦς, εἰσῆλθε στά ἀληθινά «Ἅγια τῶν Ἁγίων» τοῦ Οὐρανοῦ καί μεσιτεύει συνεχῶς ὑπέρ τῶν πιστῶν.

Ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός εἶναι ὁ Ἀρχιερέας τῆς νέας ἐποχῆς, τῆς Καινῆς Διαθήκης, ὁ Ὅποιος σέ ἀντίθεση μέ τόν τυπικό Ἀρχιερέα τῶν Ἰουδαίων ἀνακαινίζει καί τελειοποιεῖ τήν λατρεία τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης καί ἀποκαλύπτει τό πραγματικό της νόημα. Γι' αὐτόν ἀκριβῶς τό λόγο ἔγινε ἄνθρωπος: Γιά νά πάρη ἐπάνω Του ὀλόκληρη τήν ἀνθρώπινη φύση ὡς Νέος Ἀδάμ, νά τήν ἐνώση μέ τήν θεία φύση Του, νά τήν ἀγίαση, νά τήν ἐξαγνίση μέ τή θυσία Του καί νά τήν προσαγάγη στό Θεό Πατέρα Του μέ τήν Ἀνάληψή Του στούς Οὐρανούς. Αὐτή εἶναι ἡ οὐσία τοῦ ἱερατικοῦ ἔργου τοῦ Χριστοῦ, πού ἦταν ἀδύνατον νά ἐπιτευχθῆ μέ τίς θυσίες τῆς ἱερατικῆς τάξεως τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης.

Ὁ Κύριος μέ ὅλη τή ζωή καί τό ἔργο Του, πού ἦταν κένωση καί θυσία, ἱερούργησε αὐτήν ἀκριβῶς τήν προσαγωγή τῶν ἀνθρώπων στό Θεό μέ τήν ὁποία μᾶς ἐξασφάλισε τά μελλοντικά ἀγαθά τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν.

Τά ἀγαθά αὐτά τά μελλοντικά, τή ζωή τοῦ **Βασιλέως Χριστοῦ**, μᾶς δίδει καί προγευόμεθα ἤδη μέ τό μυστήριο τῆς **Θείας Εὐχαριστίας** μέσα στήν Ἐκκλησία Του ὁ Χριστός.

Ἡ ἐννοια πού ἔχει τό ἱερατικό ἔργο τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ ἐξῆς: Μέ τό θάνατο, τήν Ἀνάστασή καί μέ τήν Ἀνάληψή Του, εἰσῆλθε στά Ἅγια τῶν Ἁγίων, δηλαδή στόν Οὐρανό, καί παίρνοντάς μας «ἐπάνω Του», μαζί Του, μέ

τήν ἀνθρώπινη φύση Του, μᾶς προσήγαγε στό Θεό καί Πατέρα Του καί μᾶς ξανάκανε παιδιά τοῦ Θεοῦ. Ἔτσι μᾶς ἐξασφάλισε τήν κληρονομία τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν.

**Ἡ ἔννοια τῶν θυσιῶν
τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης
βρίσκει τήν τελείωσή της
στή σταυρική θυσία τοῦ Χριστοῦ.**

Τό αἷμα τῶν θυσιῶν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης καθάριζε τόν ἄνθρωπο σωματικῶς, τοῦ χάριζε σωματική καθαρότητα καί ὁ σκοπός τῶν θυσιῶν ἦταν νά προετοιμάσουν τήν ἀνθρωπότητα γιά τήν ὑπέρτατη Θυσία τοῦ Χριστοῦ. Τό αἷμα τοῦ Χριστοῦ, «τό τῆς Καινῆς Διαθήκης» πού ἔχυσε ἐκούσια ὁ ἴδιος στό θυσιαστήριο τοῦ Σταυροῦ, καθαρίζει τούς βαπτιζόμενους ἀπό τήν ἐνοχή τῶν νεκρῶν ἔργων τῆς σαρκός καί τούς δυναμώνει, τούς ἀγιάζει, νά κάνουν τά ἔργα πού θέλει ὁ Θεός. Μ' αὐτά δοξάζουν τ' Ὄνομά Του. Αὐτό εἶναι ἡ πραγματική καί εὐάρεστη στό Θεό λατρεία.

Ἡ σημερινή ἀποστολική περικοπή εἶναι τό πιό χαρακτηριστικό σημεῖο τοῦ ἱερατικοῦ ἔργου τοῦ Χριστοῦ, ὅπως τό ἀναλύει ἡ διδασκαλία τοῦ Ἀποστόλου Παύλου. Τό ἴδιο ἀκριβῶς βεβαιώνει καί ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης στήν Α΄ Καθολική Ἐπιστολή του, (Α΄ Ἰω. 1,7): «Τό Αἷμα Ἰησοῦ Χριστοῦ καθαρίζει ἡμᾶς ἀπό πάσης ἁμαρτίας».

Στήν Πρὸς Ρωμαίους ἐπιστολή του (12,1) ὁ Ἀπόστολος Παῦλος μᾶς παρακαλεῖ, ἐφ' ὅσον ὁ Θεός μᾶς ἔδειξε τό ἔλεός Του, νά τοῦ προσφέρωμε κι ἐμεῖς τά σώματά μας, ὅλον τόν ἑαυτό μας, θυσιά ζωντανή, ἀγία, εὐχάριστη στό Θεό! Αὐτή εἶναι ἡ «λογική» μας λατρεία. Αὐτό ἀκριβῶς λέει τό πρότυπο τῆς μετάνοιας, τό παράδειγμα τῆς Ὁσίας Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας, πού προβάλλει καί τιμᾶ σήμερα ἡ Ἐκκλησία! Τό κοντάκιον τονίζει τή θυσιά τῆς ἀσκητικῆς ζωῆς πού ἐπί σαρανταεπτὰ ὀλόκληρα χρόνια ἐπρόσφερε στό Θεό πάνω στό θυσιαστήριον τῆς ἐρήμου:

Ἡ πορνείαις πρότερον
 μεμεστωμένη παντοίαις
 Χριστοῦ νύμφη σήμερον
 τῇ μετάνοιᾳ ἐδείχθη
 Ἀγγέλων,
 τήν πολιτείαν ἐπιποδοῦσα
 δαίμονας,
 Σταυροῦ τῷ ὄπλῳ καταπατοῦσα
 Βασιλείας Οὐρανοῦ φανεῖσα νύμφη,
 Μαρία πάνσεμνε.

Μέ τό ἴδιο πνεῦμα εἶναι συντεταγμένο καί τό σημερινό δοξαστικό τῶν Αἰνῶν, βασιμμένο στήν παραβολή τοῦ πλουσίου καί τοῦ Λαζάρου (Λουκ. 16,19-31):

Ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ δέν εἶναι φαγοπότια, ἀλλά σωτηρία καί ἀσκησις καί ἁγιασμός!

Γι αὐτό καί δέ θά μποῦνε σ' αὐτήν οἱ πλούσιοι,
ἀλλ' ὅσοι ἀποθησαυρίζουν τά πλούτη τους
στῶν πενήτων τά χέρια.

Αὐτά διδάσκει καί ὁ προφήτης Δαβίδ ὅταν λέ-
η: Δίκαιος εἶναι ὁ ἄνθρωπος
πού ὀλημερίς κάνει ἐλεημοσύνες, ἀπολαμβάνει
τόν Κύριο καί περιπατεῖ μέσα στό φῶς καί δέν
σκοτάφτει!

Ἔλα δέ αὐτά γράφτηκαν, γιά νά μᾶς νουθετή-
σουν! Ὡστε νά νηστεψῶμε καί νά κάμῶμε τό
καλό, γιά νά μᾶς δώσῃ ὁ Κύριος
ἀντί τῶν ἐπιγείων τά ἐπουράνια!

Στή συμμετοχή σ'αυτή τή θυσία τοῦ
Χριστοῦ καί στή μίμηση μᾶς καλεῖ καί ἡ θεο-
λογία τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου.

Προκείμενον. Ἦχος πλ. δ'. Ψαλμός 75.

Εὐξασθε καί ἀπόδοτε Κυρίῳ τῷ Θεῷ ἡμῶν.

Πρόσχωμεν!

Γνωστός ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ ὁ Θεός.
Σοφία!

Πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολῆς Παύλου
τό ἀνάγνωσμα. 9,11-14.

Πρόσχωμεν!

Ἄδελφοί,

- ¹¹ Χριστός παραγενόμενος ἀρχιερεὺς
ὁ Χριστός ἦρθε ὡς ἀρχιερέας
τῶν μελλόντων ἀγαθῶν

τῶν ἀγαθῶν πού προσμένουμε.
 διὰ τῆς μεϊζονος καί τελειότερας σκηνηῆς, οὐ
 χειροποιήτου,

Ἡ σκηνηή στήν ὁποία μπῆκε
 εἶναι ἀνώτερη καί τελειότερη.

Δέν εἶναι ἀνθρώπινο κατασκευάσμα,
 τοῦτ' ἔστιν οὐ ταύτης τῆς κτίσεως,
 μέρος δηλαδή αὐτῆς τῆς δημιουργίας.

12 οὐδέ δι' αἵματος τράγων
 καί μόσχων,

Καί δέν μπῆκε γιά νά προσφέρει
 αἷμα ταύρων καί μοσχαριῶν,

διὰ δέ τοῦ ἰδίου αἵματος
 ἀλλά προσφέροντας τό δικό Του αἷμα,
 εἰσῆλθεν ἐφάπαξ εἰς τά ἅγια,
 μπῆκε μιά γιά πάντα στά ἅγια τῶν ἀγίων
 αἰωνίαν λύτρωσιν εὐράμενος.

ἐξασφαλίζοντάς μας ἔτσι τήν αἰώνια σωτη-
 ρία.

13 Εἰ γάρ τό αἷμα ταύρων καί τράγων

Γιατί ἂν τό αἷμα τῶν τράγων καί τῶν ταύ-
 ρων

καί σποδός δαμάλεως

καί τό ράντισμα μέ στάχτη δαμαλιού
 ῥαντίζουσα τοὺς κεκοινωνμένους

ἐξαγνίζουν τοὺς τυπικά ἀκάθαρτους,
 ἁγιάζει πρὸς τήν τῆς σαρκός
 καθαρότητα,

καθαρίζοντάς τους ἐξωτερικά,

14 πόσῳ μᾶλλον τό αἷμα τοῦ Χριστοῦ,

σκεφτείτε, πόσο περισσότερο τό αίμα τοῦ
 Χριστοῦ,
 ὅς διὰ Πνεύματος αἰωνίου
 ὁ ὁποῖος ἔχοντας τό Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ
 Ἐαυτόν προσήνεγκεν ἄμωμον τῷ Θεῷ,
 πρόσφερε τόν ἑαυτό Του ἀψεγάδιαστη θυσία
 στό Θεό,
 καθαρῆι τήν συνείδησιν ἡμῶν
 δά καθάρισή τή συνείδησή μας
 ἀπό νεκρῶν ἔργων
 εἰς τό λατρεύειν Θεῷ ζῶντι;
 ἀπό τά ἔργα πού ὀδηγοῦν στό θάνατο, ἔτσι
 ὥστε νά μπορούμε νά λατρεύουμε τόν
 ἀληθινό Θεό.

«ΑΛΛΗΛΟΥΪΑΡΙΟΝ»

Ἦχος πλ. δ'. Ψαλμός 94.

Ἀλληλούϊα. Ἀλληλούϊα. Ἀλληλούϊα.

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

ΤΗΣ Ε΄ ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ

Ἐκ τοῦ κατὰ Μάρκον, 10,32-45.

Ο ΣΚΟΠΟΣ ΤΗΣ ΕΝΑΝΘΡΩΠΗΣΕΩΣ

ΤΟΥ ΥΙΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

ΚΑΙ Ο ΡΟΛΟΣ ΚΑΘΕ ΜΑΘΗΤΟΥ

ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΣΥΝΟΛΟ

Θεμέλιο τῆς εἰρήνης ἢ θυσιαστική διακονία;
 Ὁ Ἰησοῦς προλέγει γιά τρίτη φορά τό πάθος
 Του καί τήν ἀνάστασή Του - Τό αἶτημα τῶν

γιῶν τοῦ Ζεβεδαίου.

Τό τέλειο ὑπόδειγμα τοῦ ἡγέτη, ὁ ὁποῖος δυσιάζεται διακονῶντας τό λαό Του.

Ἡ «μύηση» τῶν Μαθητῶν θά ὀλοκληρωθῆ ἀφού ζήσουν τό θάνατο καί τήν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ καί λάβουν τό Ἅγιο Πνεῦμα τήν Πεντηκοστή!

Ὁ Ἰησοῦς Χριστός πορεύεται πρός τά Ἱεροσόλυμα γιά τήν ὀλοκλήρωση τοῦ ἔργου Του. Τό ἔργο Του θά ὀλοκληρωθῆ μέ τή σταυρική θυσία Του στό Γολγοθᾶ. Σ' αὐτή τήν πορεία καί τή θυσία καλεῖ ὅσους θέλουν νά Τόν ἀκολουθήσουν, γιά νά μιμηθοῦν τό Νέο Ἀδάμ, νά ἐκτελέσουν τήν ἐντολή τοῦ Θεοῦ, νά εὐχαριστήσουν μαζί μέ τόν Χριστό τόν Πατέρα καί νά γίνουν ὅμοιοι μέ τό Θεό!

Αὐτό βέβαια εἶναι ἀκόμα καί γιά τούς μαθητές δύσκολο νά κατανοηθῆ, πρὶν ἀπό τήν κάθοδο τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Τό βεβαιώνει ἡ παρεξήγηση τῶν υἱῶν τοῦ Ζεβεδαίου. Μέ ἀφορμή ὅμως τό αἴτημά τους, ὁ Χριστός ἀποκαλύπτει τό σκοπό τῆς ἐνανθρωπήσεώς Του, πού εἶναι ἡ σωτηρία ὅλων τῶν ἀνθρώπων. Συγχρόνως παρέχει τόν ἑαυτό Του ὑπόδειγμα συμπεριφορᾶς καί δράσεως σέ ὅλους ὅσους θέλουν νά Τόν ἀκολουθήσουν, ἄσχετα ἂν πάρουν θέση ἡγέτη μέσα στήν Ἐκκλησία καί τόν Κόσμο ἢ ἂν θά μείνουν ἀπλοί ἄνθρωποι χριστιανοί. Οἱ δύο ἀδελφοί μαθητές, δέν ἔχουν ἀκόμη «τελειωθῆ», δέν ἔχει ὀλοκληρωθῆ ἡ μύησή

τους, δέν ἔχουν ζήσει τά πάθη καί τή Ἀνάσταση, δέν ἔχουν λάβει τό Ἅγιο Πνεῦμα! Γι' αὐτό δέν «ξέρουν τί ζητοῦν» ἀπό τό Χριστό! Βλέπουν μπροστά τους τό προσωπικό τους συμφέρον, ὅπως οἱ ἴδιοι τό ἐκτιμοῦν.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ,

32 παραλαμβάνει ὁ Ἰησοῦς

Ἐκεῖνο τόν καιρό πῆρε ὁ Ἰησοῦς

τούς δώδεκα Μαθητάς Αὐτοῦ

τούς δώδεκα Μαθητές Του

καί ἤρξατο αὐτοῖς λέγειν

κι ἄρχισε νά τούς λέει

τά μέλλοντα Αὐτῷ συμβαίνειν

τά ὅσα ἦταν νά Τοῦ συμβοῦν.

Τί βλέπει μπροστά του ὁ Χριστός:

«τό ἐκούσιον Πάθος»

33 Ὅτι ἰδοῦ, ἀναβαίνομεν εἰς Ἱερουσόλυμα,

Νά, τούς ἔλεγε, ἀνεβαίνομε στά Ἱερουσόλυμα

καί ὁ Υἱός τοῦ ἀνθρώπου παραδοθήσεται

καί ὁ Υἱός τοῦ Ἀνθρώπου θά παραδοθῇ

τοῖς Ἀρχιερεῦσι καί τοῖς Γραμματεῦσι,

στούς ἀρχιερεῖς καί στούς γραμματεῖς.

καί κατακρινοῦσιν Αὐτόν θανάτῳ,

Αὐτοί θά Τόν καταδικάσουν σέ θάνατο

καί παραδώσουσιν Αὐτόν τοῖς ἔθνεσιν,

καί θά Τόν παραδώσουν στούς ἐθνικούς.

34 καί ἐμπαίζουσιν Αὐτῷ

Θά Τόν περιγελάσουν,

καί μαστιγώσουσιν Αὐτόν

θά Τόν μαστιγώσουν,
καί ἐμπύσουςιν Αὐτῷ καί ἀποκτενοῦσιν
Αὐτόν

θά Τόν φτύσουν καί θά Τόν θανατώσουν.
καί τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστήσεται.

ὕστερα ἀπό τρεῖς μέρες ὅμως θά ἀναστηθῇ.

35 **Καί προσπορεύονται Αὐτῷ**

Πλησιάζουν τότε τόν Ἰησοῦ
Ἰάκωβος καί Ἰωάννης,
οἱ υἱοὶ Ζεβεδαίου, λέγοντες:

ὁ Ἰάκωβος καί ὁ Ἰωάννης, οἱ γιοὶ τοῦ Ζεβε-
δαίου, καί τοῦ λένε:

- Διδάσκαλε, θέλομεν
Διδάσκαλε, θέλομεν

ἵνα ὃ ἐάν αἰτήσωμεν, ποιήσης ἡμῖν.

νά μᾶς κάνης τή χάρη πού θά Σοῦ ζητήσου-
με.

36 **Ὁ δέ εἶπεν αὐτοῖς:**

Κι ἐκεῖνος τούς ρώτησε:

- Τί θέλετε ποιῆσαί Με ὑμῖν;
Τί θέλετε νά κάνω γιά σᾶς;

37 **Οἱ δέ εἶπον Αὐτῷ:**

Κι ἐκεῖνοι τοῦ ἀποκρίθησαν:

- Δός ἡμῖν,

ἵνα εἷς ἐκ δεξιῶν Σου

καί εἷς ἐξ εὐωνύμων Σου, καθίσωμεν

ἐν τῇ δόξῃ Σου.

Δῶσε μας τήν ὑπόσχεση ὅτι θά καθίσουμε ὁ
ἓνας στά δεξιά Σου κι ὁ ἄλλος στ' ἀριστερά
Σου ὅταν θά ἐγκαταστήσης τήν ἐνδοξη βα-

σιλεία Σου.

38 Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς·

- Οὐκ οἶδατε τί αἰτεῖσθε.

Ὁ Ἰησοῦς τότε τοὺς εἶπε:

Δέν ξέρετε τί ζητᾶτε.

Δύνασθε πιεῖν τό ποτήριον ὃ Ἐγὼ πίνω

Μπορεῖτε νά πιεῖτε τό ποτήρι τοῦ πάθους

πού θά πιῶ Ἐγώ,

**καί τό βάπτισμα, ὃ Ἐγὼ βαπτίζομαι,
βαπτισθῆναι;**

ἢ νά βαφτιστεῖτε μέ τό βάπτισμα

πού θά βαφτιστῶ Ἐγώ;

39 Οἱ δὲ εἶπον Αὐτῷ·

Αὐτοί Τοῦ εἶπαν:

- Δυνάμεθα.

Μποροῦμε.

Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς·

Κι ὁ Ἰησοῦς τοὺς εἶπε:

- Τό μέν ποτήριον, ὃ Ἐγὼ πίνω, πίεσθε·

Τό ποτήρι πού θά πιῶ Ἐγὼ θά τό πιῆτε,

καί τό βάπτισμα, ὃ Ἐγὼ βαπτίζομαι, βαπτισθῆσεσθε·

καί μέ τό βάπτισμα τῶν παθημάτων Μου

θά βαφτισθῆτε·

40 τό δέ καθίσει ἐκ δεξιῶν Μου

τό νά καθίσετε ὅμως στά δεξιὰ Μου

καί ἐξ εὐωνύμων Μου,

καί στά ἀριστερά Μου

οὐκ ἔστιν Ἐμὸν δοῦναι,

ἀλλ' οἷς ἠτοίμασται.

δέν μπορῶ νά σᾶς τό δώσω Ἐγώ, ἀλλά θά
δοθῆ σ' αὐτούς γιά τούς ὁποίους ἔχει
ἐτοιμαστεῖ.

41 **Καί ἀκούσαντες οἱ Δέκα,**

ἽΟταν τ' ἀκουσαν αὐτά οἱ ὑπόλοιποι δέκα
Μαθητές,
ἤρξαντο ἀγανακτεῖν
περί Ἰακώβου καί Ἰωάννου.
ἄρχισαν ν' ἀγανακτοῦν μέ τόν Ἰάκωβο καί
τόν Ἰωάννη.

42 **Ὁ δέ Ἰησοῦς, προσκαλεσάμενος αὐτούς
λέγει αὐτοῖς:**

Τούς κάλεσε τότε ὁ Ἰησοῦς καί τούς λέει:
- Οἶδατε ὅτι οἱ δοκοῦντες
ἄρχειν τῶν ἐθνῶν
κατακυριεύουσιν αὐτῶν
Ἐρετε ὅτι αὐτοί πού θεωροῦνται ἡγέτες
τῶν ἐθνῶν, ἀσκοῦν ἀπόλυτη ἐξουσία πάνω
τους,
καί οἱ μεγάλοι αὐτῶν
κατεξουσιάζουσιν αὐτῶν
καί οἱ ἄρχοντές τους τά καταδυναστεύουν.

43 **οὐχ οὕτω δέ ἔσται ἐν ὑμῖν,**

Σ' ἐσᾶς ὅμως δέν πρέπει νά συμβαίνη αὐτό,
ἀλλ' ὅς ἐάν θέλῃ γενέσθαι μέγας ἐν ὑμῖν
ἔσται ὑμῶν διάκονος,
ἀλλά ὁποῖος θέλει νά γίνῃ μέγας ἀνάμεσά
σας, πρέπει νά γίνῃ ὑπηρέτης σας

44 **καί ὅς ἐάν θέλῃ ὑμῶν
γενέσθαι πρῶτος,**

καί ὅποιος ἀπό σαῶς θέλει νά εἶναι πρῶτος,
ἔσται πάντων δοῦλος·

πρέπει νά γίνη δοῦλος ὅλων.

45 καί γάρ ὁ Υἱός τοῦ ἀνθρώπου

Γιατί καί ὁ Υἱός τοῦ Ἀνθρώπου

οὐκ ἦλθε διακονηθῆναι,

ἀλλά διακονῆσαι,

δέν ἦρθε γιά νά Τόν ὑπηρετήσουν,

ἀλλά γιά νά ὑπηρετήση

καί δοῦναι τήν ψυχήν Αὐτοῦ

λύτρον ἀντί πολλῶν.

καί νά προσφέρῃ τή ζωή του λύτρο γιά ὅλους.